

Л 57
40
WWW.UNILIB.RS

УНИВ. БИБЛИОТЕКА
И. Бр. 117158

БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНСКЕ НОВИНЕ

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉНО ЈЕДАНЦУТ НА ТАБАКУ

ЦЕНА ЗА СРБИЈУ:

на годину	6 дин.
за пола године	3 дин.
за стране земље на годину	9 дин.

УРЕДНИШТВО и АДМИНИСТРАЦИЈА

ЈЕ У ЗДАЊУ

ОПШТИНСКОГ СУДА

Цена је огласима 6 дин. пара од врсте
Преплату ваља слати упућеном на општински суд а све кореспонденције на уредника
РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ
Неплаћена писма не примају се.

ОД ОВЕ ГОДИНЕ

У споразуму грађана лежи моћ да сва питања буду решена и извршена онако како треба и како ће донети опште корисне резултате.

Навршила се седма година од како преставништво престонице редовно публикује своју радњу излажући је тиме контроли грађана и јавној критици.

Данас „Б. О. Н.“ улазе у своју осму а прву годину самоуправнога живота општинског.

Честитајући читаоцима 1890. нека нам се не замери што ћемо у исто време, на овоме месту, у првоме броју, проговорити кратку реч и о новоме положају.

Ако је и до сада било корисно да грађанство траги радњу представништва, сада је то двојном више потребно. Самоуправна општина припада сама себи: самостална у пословима својим, она има првих услова за разуман и слободан живот, за успешан рад и сигуран напредак, али у озбиљним ако не и тешким приликама, у којима се налази свака општина, која је тек на путу да изврши најпрече, основне и главне, своје животне задатке, у таквим приликама, зависи много од тога, и само су већи и бржи успеси, кад се са свих страна настоји да општинска управа радњу своју може руководити оним правцем, који обележава сагласност већине.

Неупуштајући се у анализу узрока зашто су се до сада наши општински послови релативно споро развијали, ми се хватамо општег мишљења: да једном ваља енергично прионути како би се што пре оствариле најпрече реформе и тиме подмириле најживотије потребе варошке. А ако је до сада и неко други носио одговорност за неуспехе у радовима општине, од сада то не може бити. Све што се од данас уради служиће и на част београђана. На против сваки застој, свеки неуспех, преписивао би се у грех само Београду и његовоме становништву, па би се општини с правом пребацивало да није била свесна ни сопствених интереса, нити дужности своје према земљи и народу. — Београд је и престоница, а више од тога (не треба ни за часак заборављати) њему припада да буде центар српства, центар народне образованости, центар угледа, моћи и т. д. Кад томе додамо да властита интегритет београдског житељства толико исто налажу да се прионе живо на рад, по себи је јасно да у погледу унапређења локалних прилика сви редови грађанства треба једнодушно да се руководе ис им обзирима, да се подједнаком готовошћу заузимају непрекидно за општинске послове и вољно суделују у решавању својих животних питања.

Не мислимо — најмање данас и на овоме месту — да пребацујемо, али нам ваља поменути да опште интересовање према нашим јавним пословима није увек узимано *на време* и *довољне* размере; а од тога пак што ће неко после пропуштене прилике доказивати да је ово или оно ваљало другаче, и могло се боље свршити — никакве вајде! Потребно је дакле да грађани прате радњу представништва, да знају шта се кад у општинској кући ради, да у приликама на време исказују своја мишљења и благовремено чине евентуалне примедбе. То је била и остаје жеља представништва, то је дужност грађана, а од сад то постаје и толико већа потреба што су предходни радови појединих од првих великих послова у минулој приведени своме крају, па ће се ове године морат и не само прекршити с последњим одлукама него прићи и стварном извршењу н. пр. грађењу водовода, увођењу нових прихода, решавању о зајму и т. д. а с друге опет стране, што се по закону о самоуправи има дати нови правац целокупној администрацији општинској.

Да би увек била на виду радња општинског представништва, томе служи овај лист, и ми мислимо да не грешимо ни најмање, ако сматрамо да од сада има још више разлога с којих би ваљало да што већи број грађана прима „Београдске Општинске Новине“, у којима ће као што смо недавно обећали, па и на одзив наишли) бити резервисан просто зар слободну измену мисли увек кад год поједини грађани осете потребу да о општинским пословима и радњи представништва своје назоре изнесе, ма и анонимом.

НОВО КАЛДРМИСАЊЕ

СТУДИЈА ТЕХНИЧКЕ КОМИСИЈЕ

(ПРОДУЖЕЊЕ)

б. Калдрма од ломљеног камена.

Добре и хрђаве стране у главноме сличне су онима код калдрме од правилног камења, у колико зависе од самог материјала.

Међу тим, с једне стране, ова је калдрма много јефтинија и много се лакше гради, од потпуно правилне калдрме; док јој је опет са друге стране трајашност много мања и обдржавање скупље, а возња је скопчана са много већом луком и потресом, услед њене неравне површине.

в. Мешовита калдрма.

Како по цену, тако и по својим особинама, она долази међу две наведене врсте калдрме.

г. Макадама.

Од све камене калдрме возња је најпријатнија по макадаму, јер је потрес мањи и нема ларме, а стока се најсигурније и најлакше по њему креће, те може и највеће терете да вуче. Површина је улица равна, а влага и мраз не продиру тако лако у подлогу, као код више поменутих врста калдрме.

Хрђаво је код ове калдрме то : што се веома брзо троши и квари, те је с једне стране одржавање скупо, а са друге тешко се чисто држи, због јаке прашице и великога блата. Нарочито ова прашина ужасно досађује и шкоди органима дисања и због овог последњег узрока макар се мора сматрати као најгора врста калдрме, услед чега се он, као што већ и знамо, данас свуда избацује и замењује калдрмом.

2. Калдрма од асфалта.

Калдрма од асфалта много је боља од камене калдрме у томе, што је материјал еластичан и прашина калдрме равна, тако да је возња сасвим пријатна и без икаквог потреса и ларме. Подједнак и равна површина калдрме чине, те лако може да се чисти, а сама по себи ова калдрма не даје ни блата ни прашице. Пошто је калдрма површине једноставна и нема саставака то и влага не може да продире у подлогу и земљу, а снег и лед много се брже топе, но на ма којој другој калдрми. У опште са хигијенског гледишта, од свију до сада познатих калдрма, ово је најсавршенија. Отпор при возњи на њој веома је мали, те стока може лако да савлађује и највеће терете. Оправка такве калдрме врши се са свим лако и брзо, а одржавање није скупо.

Мане су ове калдрме од асфалта : што јој је скупа израда; што се кода тешко устављају и мимолазе; и што због своје глаткости може да се употреби само за улице или сасвим хоризонталне или у незнатном паду. Највећа је пак негода, као што већ неведосмо, што стока по овако глаткој калдрми, а нарочито у почетку, клиза и пада. Но временом и стока и кочијаша свикну возњу и по овој калдрми, те се помешути случајеви много ређе дешавају.

3. Калдрма од дрвета.

Дрво је и од асфалта много еластичнији материјал, те је по њему и возња најпријатнија и скоро без икаквог шума. Стока по овакој калдрми сигурно ходи и не клиза као по асфалту. На овој се калдрми не слаже веома много прашице и блата, а и потрес је сасвим незнатан и без утицаја на возњу.

Негоде су код те калдрме : што јој на влажном времену површина постаје литава и за стоку несигурна; грађење је скупо; трајашност је сразмерно најмања; одржавање веома много стаје; па најзад није искључе а ни могућност, да се калдрма при каквом већем пожару запади, као што се то једном и десило у Чикагу.

Најгоре је међу тим код ове калдрме то, што упија влагу и нечистоћу, те при сушном времену својим испарењем постаје веома штетна по здравље. С тога са хигијенског гледишта ова калдрма може да се дозволи само у широким и сунцу приступним улицама великих вароши. на ма и у паду лежале.

* * *

При оцени калдрме, поред њених општих добрих и хрђавих страна, у погледу саобраћаја и здравствених прилика, по себи се разуме, да је веома важан фактор цена њеног грађења и одржавања. Дакле економија, на коју и ми највећу пажњу морамо да обратимо.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Молимо све оне који нам што дугују, да положе паре разносачима листа, који ће им признанице предати.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Сви они који триређују у својим локалима јавне забаве, представе, игранке, држе паваче или музизик^т, дужни су пријавити се претходно Општинскоме Суду ради одобрења.

ОПШТИНСКЕ ВЕСТИ

Примили дужност. Председник општине г. Никола П. Пашић 30. ов. мес, са друговима, новоизабраним члановима општинске управе, положио је у одборској седници законом просану заклетву.

Порески одбор. Претписом господина министра финансије од 22. пр. мес. и год. ПБр 20143 наређено је да се ових дана састане порески одбор и предузме разрез данка.

По измени и допуни закона о пореским одборима и надзорницима, председништво у порескоме одбору припада председнику општине.

Избор. Према чл. 15. закона о устројству трговачко — занатлијског одбора, иступили су коцком из одбора 10 чланова и 5 замењеника, и то г. г. Радован Миленковић, Димитрије Милојевић, Милош Гођевац, Тодор Ђурић, Димитрије Падановић, Марко Петронијевић, Петар Маринковић, Софроније Јовановић, Сима Видаковић и Милан Белчевић одборници, и Светозар Швабић, Тома Николић, Мића Петровић, Илија Цветановић, и Милош Обркнежевић замењеници.

Нови избор извршиће се у недељу 7-ог овог мес.

Промена. С овим бројем а почетком нове године формат нашега листа у неколико је повећан и ако цена листу остаје иста

Одборска радња, из прошле године сва је предана јавности сем записника последње седнице, који ће изаћи у првоме идућем броју.

Овај број излази на по табака због сметњи у штампирија.

ОДБОРСКЕ ОДЛУКЕ

На састанку 20. Децембра г. год., општински је одбор:

Бр. 279. — Примео одговор председништва да ће идућег састанка поднети извештај поводом питања одборника г. П. Видаковића: за што се не износи извештај о ислеђењу којим је констатовано да кривцом општ. органа није поднет истина ценовник брашна из радње Ф. Тоболара;

Бр. 280 — Прешао на дневни ред преко тражења одборника г. П. Видаковића да се друга комисија одреди и изврши преглед дрва која је прва комисија примила;

Бр. 281 — Решио да се за заменике председника кварталних одбора зборова 21. и 31. ов. мес. могу умолити и г. г. Св. Каранешић и Раденко Драговић;

Бр. 182 — Одлучио да се цена хлеба повиси на 22 дин. паре кило, с тим да се 909 грама продају за 20 дин. пара, и

Бр. 283 — Изabrao за чланове експројационе комисије: г. г. Р. Драговића, Св. Каранешића, Милоша Обркнежевића и Косту Главинића.

НАРЕДБА

Како су у последње време наступиле јаке суво-мразице, те је по тротоарима и улицама поледица, која не само смета проласку, него може и да проузрокује несретне случајеве, — то суд општине вар. Београда, на основу члана 36 тач. 1 и 4 закона о општинама

наређује :

1. Да се испред сваке радње или куће кад је време кишовито свакога дана тротоар чисти, те да се снег и лед не задржавају.

2. Да се лед, који се сада налази на појединим тротоарима разбије и саструже одмах, па за тим тротоари поспу песком или пепелом, како би се тиме отклонила свака опасност за пролазећу публику.

Ко год не би по овој наредби поступио казниће се по закону

Од стране суда опш. београдске 30. Децембра 1889. год. АВр. 1302.

НАЦРТ ГРАЂЕВИНСКОГ ЗАКОНА

ЗА ВАРОШ БЕОГРАД

Јачина зида.

Чл. 31. 1., *Главни зидови.* Када зграда код којих највиши спрат не превазилази висину 3·2 м. а преградни су зидови тако распоређени, да главни зидови највише 5 м. у дужини и слободно стоје, главни зид у највишем спрату мора најмање 1 цигљу дебео бити а исто тако и сви преградни зидови.

Кад је грађевина са више спратова, дебљина у доњим спратовима појачава ће се са пола цигље редом одозго доле и то у случају у коме се употребљује балванске таванице (*Dupelboden*).

При употреби гредичнога међутавана (*Trambaden*) код којих су греде у растојању од 80—95 см. или ако су међутавани засвођени на гвозденим носачима, главни зидови у по два спрата, који су један над другим, могу бити исте дебљине.

Главни зидови у приземним зградама код којих дубљина соба не превазилази 5 м., висина 3·2 м. а ширина 7·5 м. морају бити од 1 цигље дебљине, иначе морају бити зидови дебели 1½ цигљу.

2., *Средњи зидови,* у приземним зградама морају бити најмање једну цигљу дебели. Опаци морају бити појачани још са по цигље, средњи зидови морају бити дебели: у приземним кућама од 1½, у кућама на један спрат (и при земљи и на спрату) 1½ цигљу.

Код зграда са више од 2 спрата средњи зид мора бити у два највиша спрата по ½ цигље више. Ово важи за собе од 5½ метара дубоке, а где је распон већи, средњи зид мора свуда бити дебео од две цигље.

3. Степенични зидови.

Код степеница са обадве стране узидани зидови морају бити у једносратним кућама дебели најмање 1 цигљу.

А у кућама од више спратова 1½ цигљу; код висећих басемака мора свагда бити зид дебео 1½ цигљу.

4.) *Преградни зидови,* могу се од пола цигље правити; ако исти пак служе за подлогу тавањача или као преграда између појединих станова, онда морају бити најмање од једне цигље дебели.

5., *Темељи* морају бити за по цигље дебели но што су при земљи

зидови и морају бити постављени на здравој земљи или иначе сталној подлози, и то најмање 1 м. дубоко од нивоа терена.

Зграде од бондрука, ћерпића, плетаре и набоји.

Чл. 32. Зграде од бондрука или ћерпића могу се са улице подизати само по претходном одобрењу грађевинског савета.

Свака зграда од бондрука мора се каменом или добро печеном цигљом у малтеру подизати на висину 0·30 над природним тереном.

Зграде од набоја и плетаре на лицу улице неће се моћи подизати

III. ПРОПИСИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ ПРОТИВ ПОЖАРА.**Подела грађевине.**

Чл. 33. Обзиром на већу или мању опасност од пожара деле се грађевине на:

а., грађевине које по пословима, који се у њима раде, могу бити од велике опасности. Овамо спадају грађевине у којима се јаком ватром ради или у којима се загревају просторије са јачом од обичне температуре, даље грађевине у које се смештају или у којима се израђују у већој количини или тешко гасећи се или лако запаљиви или експлозивни материјали, као и радионице, у којима се израђује сама дрвенарија, магацини за храну, сале за велике скупове, позоришта, локали за забаве, школе, болнице итд.

б., *грађевине* за обитаване и занатлијске радионице, парна купатила и т. д.

в., грађевине од мале опасности. т. ј. оне у којима се обично ватра не ложи, као што су коњушнице, шупе за кола итд.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

НЕК СЕ СВАКИ ЧУЈЕ

ПРЕДЛОГ ФИНАНСИСКО-ТЕХНИЧКОЈ КОМИСИЈИ

20 Децембра 1889. год.

Имам да учиним један предлог комисији која се бави студијом из каквих средстава можемо извршити велике реформе и какве приходе мора општина завести ради амортизације зајма који за те велике послове буде учинила.

Био сам на обадвема конференцијама а пратно сам и из новина радњу одбора по томе питању, па у колико ми изгледа да је правилно и целисходно поступљено кад је по ново другој широј комисији поверен исти задатак с тим да га изведе детаљ-

није и потпуније, толико ми се исто чини да и овај рад може остати без успеха, ако се изгуби из вида ово што имам намеру да навестим, и што свакако треба урадити, ако се жели да избије свако оружје из руку оних, који безразложно, из каприца или због необавештености, отежавају споразум у погледу извршења великих послова, водовода, кадрме и осталих.

Доста пажљиво слушао сам говорнике на државним конференцијама 8. и 10. Октомбра о. г. и увидео на крају да нико од грађана начелно није противан да се реформе изврше. Али поједини говорници у оцењивању начина и пута којим би ваљало поћи, прелазили су круг конференцијског задатка, улазили много даље у појединости но што је то требало да буде, уносили тиме забуну, те у крајњој линији мени се чини да је од конференцијског саветовања било више штете но користи.

Дебату је требало водити само о начелним тачкама а свако улажење у појединости ваљало је одмах спречавати. Али пошто тако није одмах поступљено, није ни чудо што је различито тумачен задатак конференцијског саветовања.

Ја сам сматрао испрва да се од конференције хоће да искаже: слажели се са комисијским гледиштем да је ради извршења раније начелно решених па у неколико и започетих рефорама потребно завести нове приходе; да је за то најзгодније послужити се трошарином; да је неопходно задужење; да су од стране комисије предложени услови за зајам повољна основа на којој би се даље радило и у своје време пред збор на решење извело питање о задужењу. Међу тим други су схватили да је конференцији положено главно питање о неодложном задужењу општине, докле су онет грећи говорима својим показали да су им и данас још непознат досадањи радни општинскога одбора од како је покренуто питање о реформама варшким. Од дана тих конференција ја сам опазио међу грађанима још већу поделу мишљења и то ме наводи на мисао да ће бити много више тешкоће за успех на збору ако се не предузму могуће мере, да се у своје време јавноме мишљењу ствари представе у правој боји.

Не треба ни мислити на то, да ће се кад год моћи постићи једнодушни пристанак свију грађана који имају право гласа у општинским питањима. То би било немогуће чак и у случају да извршење није скопчано са повећавањем прихода, другим речима са новим порезивањем. Данас се лако не могу сложити ни сви чланови једне поридичне задруге да се неки посао сврши на начин који ће свима подједнако бити повољан, а још се мање може очекивати и захтевати то у једној општини. Сви грађани не могу се никада подједнако обавестити, а увек ће се налазити и таквих лица којима у општој неће лежати, или бар који ће превиђати сопствену корист, те из једног или другог обзира правити сметње, па ма те и немале моћног утицаја.

Решење зависи само од већине, али да би се сасма објективно поступило, да би се свачије мишљење чуло и међу свима најбоље изабрало, мислим да није с горег, и да је шта више потребно, да садања финансијско-техничка комисија пре но што

закључи свој рад, и пре но што поднесе одбору извештај, позове јавним апелом све стручне грађане да у извесном року, према овоме што је до сада рађено и у конференцијама изложено, искажу потпуно своје мисли: каквим би изворима било најбоље послужити се ради извршења великих послова. Кад после тога комисија поднесе извештај, требало би по ново од грађана јавно захтевати да учине своје примедбе било преко листова, било лично председнику општине.

Ако одзива буде, комисија би разуме се имала узети у оцену та мишљења, своје извештају додала их и са контра примедбама пропратила. Не буде ли пак никаквих изјава грађанских, то би комисија требала да констатује. — Кад по овоме одбор донесе своје одлуке, ваља правце изаћи пред збор, који ће предлог несумњиво и усвојити.

Ово је моје скромно мишљење и јавни предлог финансијско-техничкој комисији у искреној жељи да се решењу о реформама више не дешавају никакве сметње и одлагања — ић.

ОБЕЛЕЖАВАЊЕ УЛИЦА

Има доста времена, од како се осећа у престоници потреба да једном све улице буду обележене, јер на жалост доста их је, не само нових него и старијих, које су и данас безимене, као што опет друге носе по два и три имена из узрока што су поједини делови једне исте улице различито крштени.

Питање ово по себи може изгледати да није од велике важности, али такво сматрање било би неправилно. Треба имати на уму колико се тешкоће у саобраћају посве дневно дешава само за то, што је врло тешко знати у коме крају лежи која улица а још теже наћи кућу у улици која нема имена, нити је иначе на какав начин обележена. У највећим европским варошима за час сазнајемо за улицу, која нам је потребна а тако исто увек лако налазимо и на тражену кућу; међу тим код нас у томе погледу скоро је такво стање, као и да ниједна улица није обележена. Писмоноше, и ако су подељени на одељке и улице, имају силних тешкоћа да писма разнесу правилно и на време. Од наших фијакериста ћете узалуд захтевати да вам покажу и да вас одвезу у улицу и кућу, ако та улица није од централних средишних*). Позорнике немојте ни питати јер и ако знају своју „д и н и ј у“, нису они криви што незнају како се зове улица која имена свога нема. Пуно је дакле разлога који налажу да улице и куће буду у свакој вароши обележене, а све кад у мањим местима то и не би била стварна потреба, треба је подмирити и ради самог угледа варошког.

Друго питање може бити на какав је начин најбоље извршити обележје улица, да ли по опште примљеном али и стари-

*) Наше београдске фијакеристе, хвала буди старању власти, и иначе су ламаи такви да незнају ни министарства, ни друге најважније јавне куће. Слагач.

јем начину именима, или другим каквим од бројевних система. Који је од познатих начина понајбољи, то треба да буде предмет нарочитог размисљања; но наше немеродавно мишљење је да обележивање улица именима има више лепих страна само кад се имена бирају са пуно смисла, и да је за наше прилике оно најподесније. Главна тежња пак мора лежати у томе, како ће свакоме бити могућно ако не да и утуди како се која улица зове, оно да увек и у свако доба лако нађе улицу која му треба. Овога ради врло је практично истаћи на ћошковима улица велике табле, како то чине многе од европских вароши.

С гледишта, које горе исказах, обрадовао сам се био кад сам прочитао да је одбор општински и верио нарочитој комисији да даде имена крајевним улицама које их још немају, и да у исто време измени називе оних улица које носе неподесна имена. Читао сам да је комисија поднела извештај и да ће исти у скоро бити изнесен одборској седници на решење.

То ми је дало повода да ово неколико речи напишем поглавито у цели да би скренуо пажњу на једну околност коју не би требало из вида испустити ако се жели да посао буде од трајне вредности, те да се у скоро опет не мењају имена из других каквих побуда. Не сумњам при том ни мало да је комисија рад свој извела марљиво и пажљиво и да ће њени предлози бити сасма рационални, али обележивање улица именима — ако се тај систем и даље хоће да задржи, што ми према одлуци одборској изгледа да је начелно решено — захтева да се о именима свестрано размисли. Због тога држим да може бити само користи ако се створи прилика да и грађани ван одбора кажу своја мишљења. Има на пр. много растурених имена која је уски круг комисијских чланова могао лако и превидети, а ја налазим да обележивање улица именима баш и јесте с тога тако примљено што и именима улица потомство може да одужи дуг признања и захвалности према појединим од знаменитих предака својих. На тај начин имена су улица галерија слика наше пажње и уважавања оних који за нас имају заслуга.

По начеду да „више очију—више воде“, држим да би пре решавања у одбору било корисно ако би се извештај комисије предао јавности да би сваки, ко год жели, могао рећи шта у овоме погледу мисли.

Ако уредништво сматра за умесно нека овим радовима даде места у општинском листу

Р.

КЊИЖЕВНИ ПОЗИВ на претплату на дело ИСТОРИЈА ТУРСКЕ ЦАРЕВИНЕ

од
Станлеја Лен-Пула

Ако у опште има закона, по којима се живот народни развија; ако има закона, по којима народи напредују и опадају, онда сваки грађанин, који жели да својој отаџбини у политичком животу корисно послужи, треба да сматра за једну од првих дужности: да се упознаје с условима од ко-

јих зависи срећа и напредак народа, као и с узроцима који четиновно доводе пропаст слобода и губитак самосталности.

Закони по којима се народи развијају и по којима опадају и пропадају, могу се једино из историје народа извести. Ако се политичка вештина и државничка мудрост у опште могу из књиге научити, то се оне само из историје народа научити могу.

Мени је одавна било јасно, да би се учинила добра услуга нашем јавном политичком образовању кад би се народу нашем дале популарно написане историје разних народа. Данас, са широким слободама у темељу нашег новог уставног живота, таква једна помоћ нашем политичком образовању постаје права потреба.

Ја сам наурио да, ако нађем одзива у читалачке публике, издам један низ историје народа. Образовани народи имају више зборника таквих историја. Ја ћу пробрати по најбоља дела, па нека просто превести а нека и прерадити. За нас је особито вредно да се упознамо с историјом народа који су нам суседи — с историјом Турске, Угарске, Румуније, Грчке, као и оних који су нам иначе сродни — с историјом Бугарке, Русје, Чешке и Пољске. У мој план улазе и историја Византијске царевине, историја Млетачке републике и историја Сарацена. Ова последња већ и с тога, што може имати особитог интереса за Србе мухамеданске вере.

За сад сам готов с преводом (у неколико прерадом) Историје турске царевине од Станлеја Лен-Пула, која је једно од најновијих и најбољих дела о Турској историји у западној књижевности.

Али ја га не могу дати у штампу док се бар толико претплатника не пријави, да могу штампу платити. С тога овим и позивљем на претплату на ово дело. Оно ће изнети на 22 штампана табака и стаје за претплатнике из Краљевине Србије с поштарином 3 динара, а за претплатнике из аустро-угарских земаља 1 фор. 50 новч.

Молим свакога, ко се интересује за књижевност и политичко образовање наше а нарочито господу професоре, учитеље, свештенике и државне званичнике, да се потруде око скупљања претплатника. Скупљачима дајем на сваких осам претплатника по једну књигу.

Спискове претплатника с новцима шаљу се до краја јануара 1890 год. и то: из Србије књижари В. Валожича у Београду, а из аустро-угарских земаља књижари браће Јовановића у Панчеву. Дело ће бити готово почетком фебруара 1890.

15 новембра 1888 год.
у Истборну.

Чед. Мијатовић

НА ЗНАЊЕ

Јавља се свима онима који желе пунити своје леденаце ледом из атара општине београдске, да се ове године имају пријављивати претходно, одређеном кметов. помоћнику у општинској судници — г. Јовану Антонијевићу да таксу плате и одобрење добију.